

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. I. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/6 GPt 76/06 zo 6. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., a. s., B., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2007 doručená sťažnosť S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), predtým Ú., a. s., B. (ďalej len „ústav“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/6 GPt 76/06.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem uviedla, že ústav 8. februára 2005 podal podnet na trestné stíhanie M. K. (ďalej len „podozrivý“), ktorý mu svojim konaním ešte v roku 1998 spôsobil škodu v sume 3,5 mil. Sk.

Trestné stíhanie bolo však začaté až uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Bratislave (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 28. júna 2005 sp. zn. ČVS: KRP-92/OEK-BA-2005 DN pre podozrenie z trestného činu podvodu.

Uznesením vyšetrovateľa z 11. septembra 2006 bolo trestné stíhanie zastavené. Proti tomuto uzneseniu podal ústav 27. septembra 2006 sťažnosť, o ktorej rozhodla generálna prokuratúra, na základe predchádzajúceho súhlasu Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) daného vyšetrovateľovi na zastavenie trestného stíhania, uznesením sp. zn. IV/6 GPt 76/06 z 15. novembra 2006 tak, že ju zamietla ako nedôvodnú.

Podnetom z 25. januára 2007 sa ústav domáhal preskúmania zákonnosti postupu krajskej prokuratúry a prokurátora generálnej prokuratúry.

Generálny prokurátor listom sp. zn. IV/6 Gpt 76/06 zo 6. februára 2007 jeho podnet odložil bez ďalšieho vybavenia. Podľa sťažovateľky, keďže o podnete už rozhodol generálny prokurátor, je v tejto veci oprávnený rozhodnúť ústavný súd.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. základné právo sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Ústavy SR v tejto veci porušené bolo.

2. Generálnej prokuratúre SR sa prikazuje, aby vo veci konala

3. Generálna prokuratúra je povinná nahradiť trovy konania vo výške 18.888.- Sk na účet advokáta JUDr. I. S. (...).“

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je potrebné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 237/05, IV. ÚS 247/05).

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy (v petite je uvedené nesprávne čl. 6 ods. 1 ústavy, pozn.) došlo zo strany generálnej prokuratúry v súvislosti s listom sp. zn. IV/6 GPt 76/06 zo 6. februára 2007, ktorým bol vybavený jej podnet odložením podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Podstata nespokojnosti sťažovateľky (predtým ústavu) s vybavením jej pôvodného podnetu a ďalšieho podnetu spočívala v tom, že generálna prokuratúra sa nestotožnila s názorom, podľa ktorého mal podozrivý zmanipulovať valné zhromaždenie ústavu konané ešte 3. novembra 1998 a následne vedome pripraviť kúpnu zmluvu, ktorú podpísali neskôr iné osoby, ktoré v tom čase neboli členmi predstavenstva, a teda jeho konanie malo byť posúdené prinajmenšom ako pokus trestného činu podvodu.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti (...). Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom generálnej prokuratúry môže vyplývať aj z toho, ako je chápaný obsah základného práva na súdnu ochranu podľa citovaného článku ústavy.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu do obsahu tohto základného práva však nepatrí právo oznamovateľa trestného činu na to, aby generálna prokuratúra podala

na základe jeho podnetu sťažnosť pre porušenie zákona alebo nariadila pokračovať v trestnom konaní proti osobe označenej v oznámení podanom podľa § 59 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ak takým rozhodnutím, ako napáda sťažovateľka, zjavne nedošlo a ani nemohlo dôjsť k porušeniu princípov spravodlivého procesu.

Podľa § 2 zákona o prokuratúre je prokuratúra samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti.

Podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre. (...)

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje

nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

V okolnostiach daného prípadu oznámil generálny prokurátor ústavu listom sp. zn. IV/6 GPt 76/06 zo 6. februára 2007, že jeho podnet odložil, pretože nezistil dôvod na zaujatie iného záveru, než mu bol oznámený v uznesení generálnej prokuratúry sp. zn. IV/6 GPt 76/06 z 15. novembra 2006, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania zamietnutá. Generálna prokuratúra mu v tomto uznesení náležite vysvetlila dôvody takého postupu a poukázala aj na to, že v zmysle Trestného poriadku bola aj vecne príslušná na rozhodnutie o jeho sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutý postup generálnej prokuratúry, ktorý bol v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o prokuratúre, nemôže byť v žiadnej príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkinho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Čo sa týka preskúmavania opakovaného podnetu sťažovateľky generálnym prokurátorom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, ústavný súd napokon uvádza, že postup podľa citovaného ustanovenia (t. j. preskúmavanie zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov) nemožno považovať za súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (II. ÚS 32/01, II. ÚS 56/03), a aj z tohto dôvodu ústavný súd vyvodil zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti generálnej prokuratúre a rozhodol o jej odmietnutí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to nepovažoval už ústavný súd za potrebné zaoberať sa osobitne namietaným porušením čl. 12 ods. 2 ústavy, keďže toto ustanovenie ani nezakotvuje konkrétne základné právo a slobodu, ako to uviedla sťažovateľka v sťažnosti, a môže byť spravidla porušené iba za predpokladu, že ústavný súd vysloví porušenie niektorého

základného práva alebo slobody podľa druhej hlavy ústavy, resp. podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (m. m. IV. ÚS 232/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2007